

EL XIULET DEL BARRI

Dijous
5/10/17
Escola
Costa i Llobera
Barcelona
Any 2017

Periòdic de
Primària
Preu: 0'10 €

726

EXTRA(5) JOCS FLORALS 2017

INDIS I SOLDATS A LA CUINA

-“¡Alto mis valientes, no atacéis! ¡Esta vez los indios vienen en son de paz!”.

Aquestes eren les paraules que sovint pronunciava una nena de cabells rinxolats, que somniava en ser xèrif algun dia. Es tractava d'una petita feliç i alegre que passava moltes estones jugant a la cuina de la seva àvia. Amagats pels racons, darrera de les cortines, hi tenia desat el seu tresor: tot un exèrcit d'indis i vaquers. Protegida pel caliu d'aquella llar, deixava volar la imaginació i gaudia dins d'aquell escenari màgic.

No sempre ha estat fàcil jugar amb les coses que no “toquen” i la petita no n'era una excepció. L'àvia, a diferència dels altres, mai li retreia els seus gustos i aficions. Més aviat, tot el contrari: admirava la seva manera tan particular de jugar. La casa de l'àvia era un refugi de pau per a la nena. La iaia sovint li explicava que totes les cases tenien cor i ànima. Segons la gent que hi vivia, les cases es convertien en alegres o tristes. La de l'àvia era alegre i molt acollidora, malgrat tenir molts anys i una gran ferida de guerra. El cor de la casa estava just al mig de la cuina, on la velleta i la nena passaven moltes hores juntes. L'ànima era l'essència de la llar.

Travessant la paret, al costat dels fogons, hi havia una gran esquerda que serpentejava des del sostre fins el terra. El pare de la petita, feia esforços per tapar-la, però sempre acabava sortint de nou. L'àvia explicava a la nena, que hi ha ferides que mai no es tanquen i aquesta n'era una. L'esquerda va aparèixer a conseqüència de l'impacte d'un projectil que va caure molt a prop

durant la guerra civil. Des de llavors, l'esquerda va passar a formar part de la casa.

L'àvia també deia: -Quan siguis gran, potser totes les ferides ja s'hauran curat, però jo ja no hi seré per veure-ho. Avui, encara hi ha persones que no han après res de la guerra i mentre això passi, res no es podrà arreglar-. L'àvia era una dona forta i especial. Ella, tota sola, va fer créixer tres fills amb poquíssims recursos. El seu marit va morir al front, a la batalla de l'Ebre. L'àvia era molt valenta i sempre sabia guanyar un pols a la vida.

La petita no entenia prou bé, què volien dir totes aquelles paraules, però amb el pas dels anys va saber que la ferida i les esquerdes continuaven obertes. També n'hi havia aparegut de noves perquè la gent encara no havia après. Això la feia sentir molt trista i l'àvia de ben segur que també ho estaria, però d'això... és millor no parlar-ne ara. El temps, algun dia ho curarà tot.

Cada dia, quan la petita tornava de l'escola, li esperaven dos grans premis: el dinar de l'àvia i els seus vaquers muntats a cavall. Les dues coses representaven el seu trofeu per haver superat la dura prova de jugar “a mares i a pares” en el pati de l'escola.

-Quin avorriment!!- pensava la nena. L'àvia com de costum, la rebia amb el seu davantal immaculat i sempre li feia un petó. L'olor que es respirava era el presagi d'un dinar exquisit, cuinat amb paciència i mimat per l'experiència que donen els anys. L'àvia era l'única persona que podia fer un plat deliciós amb només quatre ingredients.

La cuina era molt senzilla i humil. No tenia armaris. En el seu lloc, s'havia preparat un espai construït amb maons, per guardar les cassoles en el seu interior. Per evitar que els estris agafessin pols, la velleta havia confeccionat unes cortines de quadrets blancs i vermells. Tot estava completament ordenat, net i brillant. Els plats descansaven en una repiseta que penjava de la paret. A dalt de tot, un rellotge batejava amb un tic-tac harmoniós i pausat. En els fogons es cuinava lentament un saborós pollastre rostit amb panses i pinyons.

Just al mig de la cuina, es dibuixava la figura d'una aixeta. Semblava que hagués estat retallada per unes mans expertes i després enganxada davant del gran finestral. El seu contorn lluïa majestuós en contrast amb la pica, desgastada per molts anys d'ús. La llum que entrava per la finestra inundava tota l'estança i deixava anar reflexos daurats per tots els racons. Cada mes de maig com en un ritual, a l'hora del migdia, el sol acariciava la superfície metàl·lica de l'aixeta i un raig encisador escampava la seva llum. A la cuina de l'àvia, com a l'escenari d'un gran teatre, tot el que allí s'hi trobava, esperava el seu torn per entrar en escena i ser el protagonista d'una obra mestra. Malgrat ser una casa molt humil, als ulls de la nena era la millor casa del món, perquè tenia ànima pròpia i un rellotge que batejava a la cuina.

-Isabel, com t'ha anat avui l'escola?

-Molt bé iaia –responia ella, mentre destapava les cassoles i olorava l'aroma del dinar.

-No siguis impacient, t'has d'esperar una mica fins que acabi. Si vols, pots jugar una estona. A veure si són bons aquest cop els indis!.

El temps passava i la nena era feliç. Barrejat amb el repicar de les cassoles i dels plats, li arribava el so d'una radio. Era la veu de l'Elena Francis, que donava els seus consells sempre encertats a totes les seves oients i seguidores. A continuació sonava la melodia que anunciava el consultori de bellesa de Montserrat Fortuny i això li recordava que s'havia de donar pressa a parar la taula, si no volia que l'àvia s'enfadés.

La Isabel es va anar fent gran, sempre al costat de l'àvia. No cal que us digui que aquella nena que jugava a indis i vaquers sóc jo... M'he fet gran perquè han passat molts anys d'ençà, però aquella nena petita de cabells rinxolats, continua vivint dins del meu cor i sempre està acompanyada de l'àvia. El meu cor bateja harmoniós i pausat, com el vell rellotge de la cuina. En el seu interior sempre hi serà la màgia d'aquells dies feliços quan jugava a indis i vaquers.

Gràcies àvia per haver-me estimat tant !!!.

Isabel P, Adults

